

τινά αλλοίωσιν καὶ φθοράν, καθὼς βλέπομεν ὅτι τὰ σηπόμενα χόρτα ἀναπτύσσουσιν ἐνίοτε τόσην θερμότητα, ὥστε ἐξάπτονται φλόγες.

Ἐνθυμούμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς, ὅτι συγχάζοντες εἰς τὰ νοσοκομεῖα εἶδομεν πατὲρ τὸν Κ. Βαλλῆν, ἱατρὸν τοῦ Hotel-Dieu τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, ὅτι πλησιάζων λαμπάδα εἰς τὴν κοιλίαν νεκροῦ τινὸς ἀνθρώπου, φιλοπότου, ἀναψε φλόγα.

Ὁ Πλοῦταρχος διηγεῖται, ὅτι οἱ Σπαρτιάται, θέλοντες νὰ ἐμπνεύσωσιν ἐγκαίρως εἰς τὰ παιδία των μῖσος κατὰ τῆς μέθης, ἐσυνείθιζαν νὰ παρουσιάζωσιν εἰς αὐτὰ τοὺς μεθυσμένους αὐτῶν Εἰλωτας· ἀλλὰ τοὺς μεθύσους αὐτοὺς δύναται τι ἄλλο νὰ διδάξῃ καλῆτερον μαθήματα σωφροσύνης καὶ νηφαλιότητος, παρὰ τὴν πιστὴν ταύτην ἱστορίαν τῆς αὐτομάτου πυρκαϊᾶς; — ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΠΟΛΙΚΗ, Η ΔΕΥΚΗ, ΑΡΚΤΟΣ.

ΠΕΡΙ τοῦ μεγέθους, τῆς δυνάμεως, καὶ ἀγριότητος τοῦ θηρίου τούτου ἐδιηγούντο πράγματα φοβερά οἱ ἀρχαιότεροι ταξιδιῶται· ἀλλ' ἐξερευνήσεις νεώτεραι διεσκέδασαν μέγα μέρος τοῦ πρότερον ἐμπνεομένου φόβου, καὶ ἀπέδειξαν ὅτι φαντασία ἐρεθισμένη ἔκαμε διηγητάς τινας νὰ ὑπερπηδήσωσι τὰ ὅρια τῆς ἀληθείας. Ὅτι μὲν ἡ πολικὴ ἄρκτος, στενοχωρημένη αἰσα, προσβάλλει κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· καὶ ὅτι προσβολὴ τοιαύτη πρέπει νὰ ᾖ φοβερά, εἴμεθα ἐπίσης βέβαιοι. Ἀλλὰ πῶς νὰ δώσωμεν πίστιν, ὅταν ὁ μὲν μᾶς εἰδοποιῇ, ὅτι τὸ δέρμα μιᾶς ἄρκτου, φονευθείσης ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του, εἶχε δέκα πηχῶν μήκος· ὁ δὲ, ὅτι πολλάκις ἄρκτοι ἐπρόσβαλαν κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς συνοδίας του, καὶ, ἀρπάζουσαι ναύτας, τοὺς ἐσέκοναν μὲ τὴν μεγίστην εὐκολίαν, καὶ κατέτρωγαν αὐτοὺς ὅχι μακρὰν τῶν ἐπιζώντων;

Οἱ γενναῖοι διευθύνται τῶν πρὸς ἀνακάλυψιν ἐκστρατειῶν, τὰς ὁποίας ἐπεμψεν ἡ Ἀγγλία εἰς τὸν Βόρειον Πόλον, προχωρήσαντες ἐπέκεινα ὁποιοῦδήποτε τῶν πρὸ αὐτῶν, ἴδαν καὶ παρετήρησαν λευκάς ἄρκτους πολυαριθμούς. Τὸ μέγιστον μήκος ἀπὸ ῥινὸς μέχρι οὐρᾶς, τὸ ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Φίψ ἀναφερόμενον, εἶναι πόδες

ἐπτὰ καὶ εἰς δάκτυλος, τὸ δὲ βάρος τοῦ αὐτοῦ θηρίου ἐξακόσια δέκα λίτραι. Ὁ πλοίαρχος ῥὸς σημειόναε ὅτι ἐμέτρησε μίαν ἐπτὰ πόδας καὶ δέκα δακτύλους μακρὰν, καὶ ζυγίζουσιν χιλίας ἑκατὸν ἐξήκοντα λίτρας· ὁ δὲ πλοίαρχος Λύων μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι μία, ὑπὲρ τὸ σῦνηδες μεγάλη, εἶχεν ὀκτὼ ποδῶν καὶ ἐπτὰ ἡμισυ δακτύλων μήκας (σχεδὸν τεσσάρων πηχῶν), καὶ ἐζύγιζε χιλίας ἑξακοσίας λίτρας (580 ὀκάδας). Αἱ πλειότεραι ὁμῶς εἶναι κατώτεραι ταύτων καὶ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς τὸ βάρος.

Αἱ πολικαὶ ἄρκται συγχάζουν εἰς ὅλα τὰ Ἀσιατικὰ παράλια τοῦ Παγωμένου Ὠκεανοῦ, τὰ πρὸς ἀνατολὰς τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ὀβίου, καὶ πλεονάζουν εἰς τὴν Νέαν Ζέμβλαν, Σπιτζβέργαν, Γρηνλανδίαν, Λαβραδορίαν, καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τοῦ Βαρφινείου καὶ Ὑδσοβείου Κόλπου, ἀλλ' ἀγνοοῦνται ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Αὐκτικῆς Θαλάσσης.

Ἐχουν δὲ σχῆμα πλεον ἐπίμηκες παρὰ τὰς Σκανδιναυικὰς καὶ ἄλλων εἰδῶν ἄρκτους, κεφαλὴν ἐκτεταμένην καὶ πλατεῖαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὥτια καὶ στόμα μικρὰ, τὸν τράχηλον μακρότατον καὶ παχύν, καὶ τὴν πατοῦναν μεγίστην. Αἱ τρίχες εἶναι ἀργυροειδοῦς

λευκοῦ χρώματος, με κιτρινωπόν τι μεμιγμένου, πυκναὶ μὲν, κονταί, καὶ ὁμαλαὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τοῦ τραχήλου, καὶ τοῦ ἄνω μέρους τῆς ῥάχews, μακράι δέ, λεπταί, καὶ πρὸς τὸ μαλλοειδὲς κλίνουσιν εἰς τὰ ὀπίσθια, τὰ σκέλη, καὶ τὴν γαστέρα. Ἡ πατοῦνα, ἀπὸ μακρὰς τρίχας σκεπασμένη, ἱκανοποιεῖ τὸ ζῶον νὰ στέκη ἐπὶ τοῦ πάγου σταθερῶς. Οἱ ὀνυχες εἶναι μαῦροι, ὄχι πολλὰ κυρτοί, παχεῖς, καὶ κοντοί.

Ἡ πολικὴ ἄρκτος, κατοικοῦσα τὰς περὶ τὸν Βόρειον Πόλον παγωμένας καὶ χιονοσκεπεῖς χώρας, εἶναι σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου σαρκοφάγος, εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῆς κατάστασιν. Ζῶα χειρσαῖα καὶ θαλάσσια, πτηνὰ καὶ τὰ ὡά των, νεκρὰ καὶ ζῶντα, ἐπίσης κατατρώγονται ὑπ' αὐτῆς. Θαυμασίως κολυμβῶσα καὶ δύουσα, καὶ μεγίστην ἔχουσα ἰσχύν, καταδιώκει τὴν φώκην· λέγεται δὲ ὅτι προσβάλλει καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θαλασσίου ἵππου. Ἀκόμη καὶ τὸν σαλομόν, ὁφάριον γνωστὸν διὰ τὴν ταχυκινήσιν αὐτοῦ, νικᾷ ἐνίστε καὶ θανατόνει ἀναμέσον εἰς τῶν βορείων θαλασσῶν τὰ τραχύτατα κύματα. Ἰκανὸν μέρος τῆς τροφῆς της συγκροτοῦν προσέτι τὰ ἐπιπλέοντα πτώματα φαλαινῶν καὶ ἄλλων θαλασσίων ζῶων, εἰς ἀπόκτησιν τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται πολλάκις νὰ κολυμβᾷ μακρὰν ἐξω εἰς τὸ πέλαγος. Ὅταν στερῇται πάσης ἄλλης τροφῆς, καταφεύγει καὶ εἰς ῥίζας καὶ κόκκους.

Αἱ πολικαὶ ἄρκτοι, διατρίβουσαι γενικῶς ἐπάνω εἰς τοὺς εὐμεγέθεις σωροὺς πάγου, οἵτινες περιπλέον εἰς τὸν κατεψυγμένον ὠκεανόν, μακρύνονται συχνάκις παραπολὺ ἀπὸ τὴν ξηράν. Οὕτω μεταφέρονται κάποτε ἀπὸ τῆς Γροηνλανθίας τὰ παράλια εἰς τὴν Ἰσλανδίαν, ὅπου προξενοῦν τόσον ὀλεθρον εἰς τὰ ποίμνια, ὥστε οἱ κάτοικοι σηκώνονται παμπληθεῖ διὰ νὰ τὰς ἀφανίσωσι.

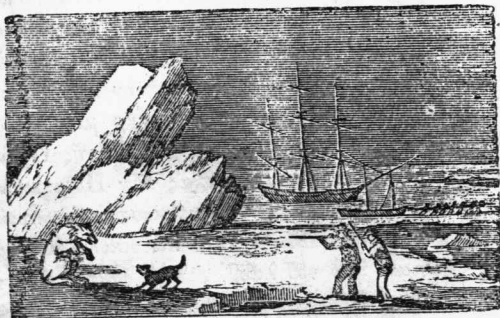
Ῥαθὺς ἄλλαι ἄρκτοι, διηγεῖται τις, παρόμοια καὶ ἡ λευκὴ κοιμάται ὅλον τὸν χειμῶνα, ἀλλ' ἐκλέγει τοποθεσίαν διάφορον, γενικῶς ὑπὸ τὰς κατωφερειαὶς βράχων, ἢ εἰς τοὺς πρόποδας λόφου τινός, ὅπου στοιβάζεται ἄνωθεν αὐτῆς ἡ χιών ὑψηλότατα· πάντοτε δὲ παρατηρεῖται μικρὰ τρύπα εἰς τὸ δῶμα τοῦ σπηλαίου της διὰ τὴν εἵσοδον ἀέρος. Πλὴν τοῦτο ἀληθεύει μόνον ὡς πρὸς τὴν θήλειαν, ἥτις ἀποσύρεται εἰς τὴν χειμερινὴν αὐτῆς κατοικίαν περὶ τὸν Νοέμβριον, ζῇ δὲ χωρὶς τροφὴν, γεννᾷ δύο τέκνα περὶ τὰ Χριστούγεννα, καὶ ἀφίνει τὸ σπήλαιόν της κατὰ τὸν μῆνα τοῦ Μαρτίου, συντροφευμένη μετὰ τὰ νεογνά της, ἔχοντα ἤδη σκύλου ποιμενικοῦ μέγεθος. Ἐὰν τύχῃ ν' ἀποσταθῶσι τὰ μικρὰ, ἀναβαίνουν ἐπὶ τῶν νώτων τῆς μητρὸς, ὅπου κάθονται ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὴν ξηράν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Μολονότι μακρύνονται κάποτε τὸν χειμῶνα ἐκ τῆς θαλάσσης τριάκοντα σχεδὸν μίλια, πάντοτε ὅμως καταβαίνουν εἰς τὰ παράλια τὴν ἀνοιξιν ὁμοῦ μετὰ τὰ νεογνά των, ὅπου τρέφονται μετὰ φώκας καὶ φύκη. Ὁ δὲ ἄρρην περίπλαναται εἰς τοὺς βάλτους καὶ τὰ γειτονικά μέρη ἕως τὸν Νοέμβριον, τότε δ' ἐξερχόμενος εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ τοῦ πάγου, θηρεύει τὰς φώκας.

Οἱ Ἑσκιμοί, (Ἰνδοὶ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς), διηγοῦνται κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον τὰ περὶ τῆς διαχειμάσεως τῆς πολικῆς ἄρκτου. — Καταρχὰς τοῦ χειμῶνος αἱ κυοφοροῦσαι ἄρκτοι εἶναι παχύταται, καὶ πάντοτε μονήρεις. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ πίπτῃ ἀρκετὴ χιών, ζητεῖ ἐκάστη κοῖλον τινὰ τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ πλαγιάσῃ, καὶ αὐτοῦ μένει ἀτάραχος, ἐνῶ ἡ χιών τὴν σκεπάζει. Κάποτε περιμένει ἕως νὰ πέσῃ πολλὴ χιών, καὶ τότε σκάπτει αὐτὴ σπήλαιον· ἢ οὕτως ὅμως ἢ ἄλλῳ, φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ κοιτῆται μετὰ τὴν χιόνος, καὶ μάλιστα σκεπασμένη ἀπ' αὐτήν. Ἀποκοιμηθεῖσα, δὲν ἐξυπνᾷ ἕως νὰ ὑψωθῇ ὁ ἑαρινὸς ἥλιος· τότε γεννᾷ τὰ δύο της τέκνα· ἀπὸ τὴν ζέστην δὲ καὶ πνοὴν τοῦ θηρίου γίνεται τὸ σπήλαιον εὐρυχωρότερον, ὥστε τὰ νεογνά ἔχουν τόπον ἀρκετὸν διὰ νὰ σαλεύωσι, δυναμόνουν δὲ ἀδιακόπως βυζάνοντα. Ἡ μάννα, τέλος, κατανατᾷ τόσον ἰσχνὴ καὶ ἀδύνατος, ὥστε μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐξεμπλέκεται, ὅταν ὁ ἥλιος γένῃ τόσον ἰσχυρὸς, ὥστε νὰ λάμπῃ διὰ τῆς χιόνος ἢ ὅποια στεγάζει τὸ σπήλαιον. Οἱ Ἑσκιμοὶ βεβαιοῦνται, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολυχρονίου ταύτης φυλακῆς ἡ ἄρκτος δὲν ἔχει κενώσεις, καὶ ὅτι τὰς ἐμποδίζει αὐτὴ ἡ ἰδία φράσσουσα τὰς φυσικὰς διόδους μετὰ βρῦον, χόρτον, ἢ χῶμα. Εὐρίσκουν δὲ οἱ ἐντόπιοι καὶ φονεύουν τὰς ἄρκτους διὰ μέσου σκύλων, οἵτινες, ὁσφραίνόμενοι αὐτάς, ἀρχίζουσιν νὰ ξύωσι τὴν χιόνα, καὶ νὰ ὁλοθῶσι προθυμότατα. Ἐπειδὴ μεγάλον ἀνοιγμα ἤθελεν εἶσθαι κινδυνῶδες, χαράττουν μακρὸν αὐλάκιον, τόσον πλατὺ, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ κυττάξῃ κάτω, καὶ νὰ ἴδῃ τοῦ κεῖται ἡ κεφαλὴ τῆς ἄρκτου· ἔπειτα δ' ἐκλέγει μέρος θανάσιμον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπήγει τὴν λόγχην του. Ἀφοῦ ἡ μάννα φονευθῇ, ἀνοίγεται ἡ τρύπα, καὶ τὰ νεογνά ἐκβάλλονται μετὰ τὴν χεῖρα, καθότι, μηδέποτε ἀπογευθέντα αἷμα, καὶ ἀμάθῃτα εἰς τὴν ἐλευθερίαν, εἶναι ἀβλαβῆ καὶ ἡσυχά. Θήλειαι μὴ κυοφοροῦσαι περιπλανῶνται καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, ὡς οἱ ἄρρνες. Οἱ συνδυασμοὶ γίνονται τὸν Μαῖον.

Πρὸς τὰ νεογνά τρέφουν αἱ μάνναι ἰσχυράν καὶ διαρκῆ ἀγάπην· μέχρι τελευταίας πνοῆς ἀγωνίζονται ὑπὲρ αὐτῶν· ἐὰν ἐπαρθῶσι, κολυμβοῦν ἐξοπλιστῶν μετὰ τὴν πλέον θαυμαστὴν προσκαρτέρησιν· ἐὰν πληγωθῶσι, μύζουσιν ἐλεεινῶς, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ σηκώσωσι καὶ ὑποστηρίξωσιν· καὶ ὅταν δὲ σκοτωθῶσι, δὲν ἀφίνουν αὐτὰ, ἕως οὗ νὰ τὰς ὑποχρεώσῃ ἡ πεῖνα, ἢ ἄλλη ἀνάγκη κατεπείγουσα. Θαλασσινὸς τις, φονεύσας νεογνὸν ἄρκτου, ἐπυροβόλησε καὶ κατὰ τῆς μητρὸς, ἐκτύπησε δ' αὐτήν εἰς τὴν σιαγόνα, ἥτις ἔμεινε κρεμαμένη, ὡς νὰ εἶχεν ἐξαρθρωθῇ· ἥτημένην ὑποθέσας αὐτήν καὶ οὐχὶ πλέον ἀξιόμαχον, ἐκβῆκεν ἐπὶ τοῦ πάγου, διὰ νὰ ἐπάρῃ τὸ σκοτωμένον τέκνον της. Ἡ ἄρκτος, ἂν καὶ εἶχε φύγειν, ὑπέστρεψε τώρα, καὶ, ὁρμήσασα πρὸς τὸν ἐχθρόν της, ἐβρίβεν αὐτὸν κάτω, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν κατασχίσῃ, ἐπειδὴ τὸ στόμα της ἦτον ἀνοικτὸν, καὶ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὸ κλείσῃ· μ' ὅλον τοῦτο, ἐπιβάσα εἰς τὸ πεπτωκὸς σῶμά του, κατεπάτησεν αὐτὸ

δεινῶς, πρὶν ἔλθωσιν εἰς βοήθειάν του οἱ λοιποὶ ναῦται. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν, ἕνας, ὅστις ἐκράτει του-φέκιον, ἐξεπλάγη τόσον εἰς τὸ προκείμενον θάλαμα, ὥστε, ἀπρακτὸς στέκων, μόνον ἔχασκεν· ἄλλοι τολμηρότεροι διετρύπησαν τὴν ἄρκτον μὲ λόγχας, ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὸ βάρος, ἐσηκώθη, ἤρπασε τὸ τουφέκιον τοῦ ἀπρακτοῦντος, καὶ πυροβολήσας ἀφῆρεσεν ὁλότελα τὴν δυστυχῆ κάτω σιαγόνα τοῦ θηρίου. Μετὰ δὲ τοῦτο ἐθανατώθη εὐκόλως ἀπὸ τὰς λόγχας τῶν ἐπιλοίπων.

Ἡ μεγάλη αὕτη μητρικὴ φιλοστοργία δὲν εἶναι χάρισμα ἰδιαίτερον τῶν πολικῶν ἄρκτων· ἐπίσης χαρακτηρίζει ὅλας. Εἰς Β'. Βασιλειῶν ιζ'. 8. λέγει ὁ Χουσί πρὸς Ἀβεσσαλῶμ, 'Σὺ οἶδας τὸν πατέρα σου καὶ τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ, ὅτι δυνατοὶ εἰσι σφόδρα καὶ καταπίκροι τῇ ψυχῇ αὐτῶν, ὡς ἄρκτος ἡ τεκνωμένη ἐν ἀγρῷ.' Καὶ εἰς Ὡσηέ ιγ'. 8. λέγεται, 'Απαντήσονται αὐτοῖς ὡς ἄρκτος ἡ ἀπορουμενή.'

Ναύτης, ἀνήκων εἰς τὸ πλήρωμα φαλινοκαρabiου, ἐπεχείρησε ποτὲ νὰ κτυπήσῃ μίαν μεγάλην πολικὴν ἄρκτον, τὴν ὁποίαν ἔδε μακρὰν ἐπὶ τοῦ πάγου. Ματαιῶς ἐνούθουν αὐτὸν οἱ σύντροφοί του νὰ λείψῃ ἀπὸ τοιαύτην ἐπιχείρησιν. Μὲ λόγχην μόνον εἰς τὰς χεῖρας, ἐπλησίασε κατὰ τῆς ἄρκτου, ἥτις, ὅχι ὀλιγώτερον αὐτοῦ γενναία, ἔστεκε, τὴν προσβολὴν περιμένουσα. Ἰδὼν ὁ ἄνθρωπος τὸ ζῶον τόσον ἰσχυρὸν καὶ τολμηρὸν, ἐδειλίασε, καὶ, ἀφοῦ ἐστάθη ἀκίνητος μερικὴν ὥραν, ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ἡ ἄρκτος ἔδραμε κατόπιν αὐτοῦ μὲ τερατώδη βήματα· ὁ δὲ ναύτης ἐρρίψε τὴν λόγχην, τὸν σκούφον, καὶ ἕστερον τὰ χειρόρτια του, ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν δρόμον της. Ἐκεῖνη ἔξετασε μὲν τὴν λόγχην, κατέσχισε τὸν σκούφον, καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα τὰ χειρόρτια· ἀλλὰ μὴ εὐχαριστηθεῖσα μὲ τοιαῦτα λάφυρα, ἐδίωκεν ἔτι τὸν ναύτην, τὸν ὁποῖον ἤθελεν ἀναμφιβόλως κομματιάσειν, ἂν οἱ ἐπίλοιποι τοῦ πληρώματος, βλέποντες τὸν κίνδυνον, δὲν ἐξήρχοντο εἰς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ. Ὁ καταφοβισμένος θαλασσινοὸς ἔτρεχε πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἵτινες τοῦ ἔκαμαν τόπον νὰ περάσῃ, ἔπειτα δὲ ἠτοιμάσθησαν ν' ἀποκρούσωσι τὴν ἄρκτον. Τὸ θηρίον, ὅμως, φρόνιμον ὅχι ὀλιγώτερον παρ' ἀνδρείον, ἀφοῦ ἐθεώρησε τὴν δύναμιν τῶν ἐχθρῶν του, ἐντίμως ὠπισθοδρόμησεν. Ὁ δὲ γεννάδας, ὁ καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ θάρραλέου

ἐχθροῦ του, δὲν ἐστάθη οὔτε στιγμὴν ἕωσ' ἐφθασεν εἰς τὸ πλοιάριον, προτιμήσας νὰ γελᾷται ὡς δειλὸς παρὰ νὰ ἐμπλέξῃ μὲ ἄρκτον. Ἀς ἐνθυμῶνται οἱ νέοι, ὅτι ἡ θρασυδειλία δὲν εἶναι γενναιότης.

ΓΡΑΦΙΚΑ ΡΗΤΑ ΠΕΡΙ ΟΙΝΟΠΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΘΗΣ.

ΚΑΙ ἐλάλησεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἀαρὼν, λέγων, Οἶνον καὶ σίκερα δὲν θέλετε πίνειν, οὔτε σύ, οὔτε οἱ υἱοί σου μὲ σέ, ὅταν ἐμβαίνετε εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνετε· τοῦτο θέλει εἰσθαι διάταγμα αἰώνιον εἰς τὰς γενεάς σας· καὶ διὰ νὰ διακρίνετε μεταξὺ ἁγίου καὶ βεβήλου, καὶ μεταξὺ ἁκαθάρτου καὶ καθαροῦ. Λευϊτ. ι. 7, 8, 9, 10.

Ὁ οἶνος εἶναι ἀκόλαστος, καὶ τὰ σίκερα μαυινώδη, καὶ ὅστις δελεάζεται ἀπὸ αὐτὰ, δὲν εἶναι φρόνιμος. Παροιμ. κ'. 1.

Μὴ ἦσαι μεταξὺ οἰνοποτῶν, μεταξὺ κρεωφάγων ἀσώτων· διότι ὁ μέθυσος καὶ ὁ ἄσωτος θέλουν πτωχεύειν· καὶ ὁ ὑπνώδης θέλει ἐνδυθῆν ῥάκη. Παροιμ. κγ'. 20, 21.

Εἰς ποῖον εἶναι οὐαί; εἰς ποῖον στεναγμοί; εἰς ποῖον ἐριδες; εἰς ποῖον ματαιολογίαι; εἰς ποῖον κτυπήματα χωρὶς αἰτίαν; εἰς ποῖον φλόγῳσις ὀφθαλμῶν; εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐγχερνίζουσιν εἰς τὸν οἶνον, εἰς ἐκείνους, οἵτινες πηγαίνουν ἀνιχνεύοντες οἶνοποσί-ας. Μὴ θεωρῆς τὸν οἶνον ὅτι εἶναι κόκκινος, ὅτι δίδει τὸ χρῶμα του εἰς τὸ ποτήριον, ὅτι καταβαίνει εὐαρέστως· εἰς τὸ τέλος του δάκνει ὡς ὄφις, καὶ κεντᾷ ὡς βασιλίσκος. Παροιμ. κγ'. 29—32.

Οὐαί εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σηκώνονται ἐνώρῃς τὸ πρωῒ, καὶ ζητοῦν σίκερα· οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἕως νὰ ἐξάψῃ ὁ οἶνος αὐτούς! καὶ ἡ κιθάρα, καὶ ἡ λύρα, τὸ τύμπανον, καὶ ὁ αὐλὸς, καὶ ὁ οἶνος, εἶναι εἰς τὰ συμπόσια των· ἀλλὰ δὲν παρατηροῦν τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, οὐδὲ συλλογίζονται τὴν ἐνέργειαν τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Οὐαί εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶναι δυνατοὶ εἰς τὸ νὰ πίνωσιν οἶνον, καὶ ἰσχυροὶ εἰς τὸ νὰ σμίγῳσι σίκερα. Ἡσαΐου ε. 11, 22.

Οὐαί εἰς τὸν ποτιζόντα τὸν πλησίον του, εἰς σέ ὅστις προσφέρεις τὴν φιάλην, καὶ ἀκόμη τὸν μεθύεις. Ἀβ. β'. 15.

Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὕβρισται, οὔτε ἄρπαγες, θέλουν κληρονομήσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Κορ. Α'. ε'. 10.

Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, συμπόσια, καὶ τὰ ὅμοια τούτων· τὰ ὁποῖα σὰς προλέγω, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι ὅσοι κάμνουν τὰ τοιαῦτα δὲν θέλουν κληρονομήσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Γαλάτ. ε. 21—23.

Εἰς τὴν πρὸς Τιμόθεον Α'. γ'. 3. λέγει ὁ Παῦλος περὶ Ἐπισκόπου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἦναι πάροινος, μεθύστης· καὶ πάλιν εἰς τὴν πρὸς Τίτον α. 7—διότι ὁ ἐπίσκοπος χρεωστῇ νὰ ἦναι ἀνέγκλητος, ὡς οἰκονό-